

22 octombrie – 28 octombrie

Învierile de dinainte de cruce

Textul de memorat: „*Isus i-a zis: «Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?»*” (Ioan 11:25,26)

În Vechiul Testament, referirile la înviere analizate până acum au avut la bază, în mare măsură, așteptări personale (Iov 19:25-27; Evrei 11:17-19; Psalmii 49:15; 71:20) și făgăduințe (Daniel 12:1,2,13). Însă mai avem și consemnări de cazuri în care oamenii au fost într-adevăr înviați.

Prima înviere a fost cea a lui Moise (Iuda 9, Luca 9:28-36). Pe vremea monarhiei din Israel, fiul văduvei din Sarepta (1 Împărați 17:8-24) și fiul sunamitei (2 Împărați 4:18-37) au fost și ei înviați. Când a fost pe pământ, Hristos i-a înviat pe fiul văduvei din Nain (Luca 7:11-17), pe fiica lui Iair (Luca 8:40-56) și apoi pe Lazăr (Ioan 11). Cu excepția lui Moise, toți acești oameni au înviat ca muritori și în cele din urmă au murit iarăși. Aceste cazuri confirmă învățătura biblică despre starea de inconștiență a celor morți (Iov 3:11-13; Psalmii 115:17; 146:4; Ecclesiastul 9:5,10). În niciuna dintre aceste relatări și nici în alte narațiuni biblice despre înviere nu există vreo menționare a unei presupuse experiențe din viața de dincolo de mormânt.

De înțeles: Învierile care au avut loc înainte de moartea și învierea lui Isus.

Duminică, 23 octombrie – Învierea lui Moise

1. Ce dovezi găsești în Iuda 9 și Luca 9:28-36 referitoare la învierea fizică a lui Moise?

Unii părinți bisericești greci din Alexandria au susținut că, atunci când Moise a murit, au existat doi Moise: unul viu, în duh, și un altul mort, în trup; un Moise care s-a înălțat la cer cu îngerii și un Moise care a fost îngropat în pământ. (Vezi Origen, *Omiliile la cartea Iosua*, 2.1; Clement din Alexandria, *Stromata* 6:15.) Această distincție între înălțarea sufletului la cer și îngroparea trupului ar putea avea sens pentru cei care cred în conceptul grecesc de suflet nemuritor, dar ideea aceasta nu se găsește în Biblie. Iuda 9 confirmă învățătura biblică despre învierea trupului lui Moise, fiindcă lupta a fost „pentru trupul lui Moise”, nu pentru vreun așa-zis suflet care a supraviețuit.

În Deuteronomul 34:5-7 ni se spune că Moise a murit la 120 de ani și că Domnul l-a îngropat într-un loc ascuns dintr-o vale din țara Moab. Dar Moise nu a rămas multă vreme în mormânt. „Domnul Isus Însuși, împreună cu îngerii care îl îngropaseră, a coborât din cer ca să-l cheme afară pe sfântul care dormea. [...] Pentru prima dată, Domnul Hristos era pe punctul de a-i da viață unui mort. [...] Învierea a devenit o certitudine pentru totdeauna. Satana a fost deposedat de prada lui, dreptii morți aveau să trăiască din nou” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 478, 479).

O dovadă clară a învierii lui Moise se găsește în episodul schimbării la față. Acolo, Moise apare împreună cu prorocul Ilie, care fusese luat la cer fără să vadă moartea (2 Împărați 2:1-11). Moise și Ilie chiar au dialogat cu Isus (vezi Luca 9:28-36). Citește în mod special **Luca 9:30,31**. Apariția lui Moise, o dovadă a victoriei viitoare a lui Isus asupra păcatului și a morții, este descrisă aici în termeni incontestabili. Moise și Ilie au fost aceia care I s-au arătat lui Isus, nu spiritele sau duhurile lor (la urma urmei, Ilie nici nu murise).

Lui Moise nu i s-a permis să intre în Canaanul pământesc (Deuteronomul 34:1-4), dar a fost dus în Canaanul ceresc. Ce ne învață acest lucru despre modul în care Dumnezeu „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20)?

Luni, 24 octombrie – Cazuri din Vechiul Testament

2. Ce asemănări și deosebiri observi între următoarele două învieri? 1 Împărați 17:8-24; 2 Împărați 4:18-37

În Evrei 11 citim că, prin credință, „femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați” (v. 35). Este și cazul următoarelor două învieri: prima (1 Împărați 17:8-24) a avut loc în timpul mării apostazii a lui Israel, sub influența regelui Ahab și a soției lui păgâne, Izabela. Pe când o secetă grea devasta țara, Dumnezeu i-a poruncit lui Ilie să meargă la Sarepta, o cetate în afara hotarelor poporului Israel. Acolo, el a întâlnit o biată văduvă feniciană care se pregătea să gătească ultima masă sărăcicioasă pentru ea și fiul ei și apoi se așteptau să moară. Dar viețile lor au fost cruțate prin minunea înmulțirii făinii și uleiului, care nu s-au terminat până când nu a încetat seceta. Mai târziu, fiul ei s-a îmbolnăvit și a murit. Cu disperare, mama a insistat pe lângă Ilie, care a strigat către Domnul. Citește 1 **Împărați 17:22**.

A doua înviere (2 Împărați 4:18-37) a avut loc în Sunem, un mic sat la sud de muntele Ghilboa. Elisei ajutase o biată văduvă să-și plătească datoria prin minunea umplerii multor vase cu ulei (2 Împărați 4:1-7). Mai târziu în Sunem, el a cunoscut o femeie căsătorită și cu poziție socială, dar care nu avea copii. Profetul i-a spus că va avea un fiu și așa a fost. Copilul a crescut și era sănătos, dar într-o zi s-a îmbolnăvit și a murit. Sunamita s-a dus la muntele Carmel și i-a cerut lui Elisei să vină cu ea să-l vadă pe fiul ei. Elisei s-a rugat Domnului cu perseverență și, în cele din urmă, copilul a revenit la viață.

Aceste femei au fost în împrejurări diferite de viață, dar au avut aceeași credință salvatoare. Văduva feniciană l-a găzduit pe profetul Ilie într-o perioadă extrem de grea, când el nu era în siguranță nicăieri în Israel. Sunamita și soțul ei au construit o cameră specială unde profetul Elisei putea să stea când trecea prin părțile lor. Când cei doi fii au murit, mamele lor credincioase au apelat la acești profeți ai lui Dumnezeu și au avut bucuria de a-și vedea iarăși copiii în viață.

Acestea sunt istorii extraordinare, dar pe lângă ele câte alte istorii nespuse nu au avut parte de nimic miraculos! Ce ne învață această tristă realitate despre importanța credinței noastre în învierea promisă la sfârșitul timpului?

Marti, 25 octombrie – Fiul văduvei din Nain

Biblia spune că Isus „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El” (Faptele 10:38). Evangheliile sunt pline de relatări despre Isus slujind multor suflete nevoiașе și rănite, motiv pentru care mai târziu mulți evrei au ajuns să creadă că Isus era Mesia cel promis.

„Erau sate întregi în care nu se mai auzea niciun geamăt de durere, pentru că Domnul Hristos trecuse pe acolo și vindecase toate suferințele locuitorilor. Lucrarea Lui a dovedit că El avea o misiune divină. Fiecare faptă a vieții Sale dezvăluia dragostea, mila și compasiunea; inima Lui se deschidea cu empatie pentru fiii oamenilor. El a preluat natura umană ca să poată veni în contact cu lipsurile și nevoile omului. Cei mai săraci și cei mai umili oameni nu se temeau să se apropie de El. Chiar și copiii mici se simțeau atrași de Isus” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 11).

3. Citește Luca 7:11-17. Ce diferențe importante există între această înviere și cele analizate ieri?

În timpul misiunii Lui în Galileea, Isus a vindecat bolnavi și a scos demoni. Odată, El și cei care Îl însoțeau se apropiau de poarta cetății Nain, când o procesiune funerară tocmai ieșea din cetate. În sicriul deschis (Luca 7:14) se afla singurul fiu al văduvei care plângea, fiind de nemângâiat. Plin de milă pentru mama îndurerată, Isus i-a zis: „Nu plânge!” Apoi S-a îndreptat spre fiul mort și i-a poruncit: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” Băiatul a revenit la viață, iar Isus „l-a dat înapoi maicii lui” (Luca 7:13-15). Prezența lui Isus a schimbat total întreaga scenă și mulți dintre martorii la acea minune și-au dat seama nu doar că ceva uimitor se întâmplase, ci și că Cineva special (ei L-au numit „un mare proroc”) Se afla printre ei.

Atât văduva feniciană (1 Împărați 17:8-24), cât și sunamita (2 Împărați 4:18-37) ceruseră ajutor - de la Ilie și, respectiv, de la Elisei. Dar văduva din Nain a fost ajutată fără ca măcar să fi cerut ajutor. Aceasta înseamnă că Dumnezeu ne poartă de grijă chiar și atunci când suntem neputincioși sau ne simțim nedemni să-I cerem ajutorul. Isus a văzut problema și a rezolvat-o - ceva foarte obișnuit la Isus de-a lungul întregii Sale slujiri.

Adevărata religie presupune grijă față de orfanii și văduvele din jurul nostru (Iacov 1:27). Deși, evident, nu vom putea face genul de minuni făcute de Isus, ce putem face ca să le slujim celor ce suferă în jurul nostru?

Miercuri, 26 octombrie – Fiica lui Iair

Învierile anterioare morții și învierii lui Isus nu s-au limitat la vreun grup etnic sau la vreo clasă socială. Moise a fost poate cel mai mare lider al poporului lui Dumnezeu care a existat vreodată (Deuteronomul 34:1012). În schimb, biata văduvă feniciană nu era nici măcar parte a poporului Israel (1 Împărați 17:9). Femeia din Sunem era bogată și importantă în comunitatea ei (2 Împărați 4:8), nefiind nici ea evreică, în opinia unor comentatori ai Bibliei. Văduva din Nain avea un singur fiu, pe care probabil se baza (Luca 7:12). Spre deosebire de aceste cazuri, Iair era conducător de sinagogă, probabil în Capernaum (Marcu 5:22). Indiferent de apartenența lor culturală sau de statutul lor social, toți aceștia au fost binecuvântați de puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu.

4. Citește Marcu 5:21-24,35-43. Ce înțelegem despre moarte din cuvintele lui Isus: „Copila n-a murit, ci doarme” (Marcu 5:39)?

Fiica de 12 ani a lui Iair zăcea grav bolnavă, așa că tatăl ei s-a dus la Isus și L-a implorat să vină acasă la ei și să-și pună mâinile vindecătoare peste ea. Dar, înainte ca Isus să ajungă acasă la fata bolnavă, cineva a adus o veste tristă. Citește-o în **Marcu 5:35**, iar în **versetul 36** citește ce i-a spus Isus tatălui îndurerat. Într-adevăr, tatăl nu mai putea face altceva decât să se încreadă total în intervenția lui Dumnezeu.

Odată ajunși acasă, Isus le-a spus ceva celor adunați acolo. Citește în **Marcu 5:39**. Ei și-au bătut joc de El pentru că (1) știau că fetița era moartă și (2) nu prinseseră sensul cuvintelor Lui: „Metafora mângâietoare prin care «a dormi» înseamnă «moarte» pare să fi fost modul preferat al lui Isus de a numi această experiență ([Matei 9:24; Luca 8:53]; vezi Ioan 11:11-15). Moartea este un somn, dar este un somn adânc din care doar Marele Dătător al vieții poate trezi pe cineva, fiindcă doar El deține cheile mormântului (vezi Apocalipsa 1:18; cf. Ioan 3:16; Romani 6:23)” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 5, p. 609).

Citește în **Marcu 5:42** reacția celor prezenți după învierea acestei copile. Nu e de mirare că au reacționat așa. Deocamdată, moartea este ceva final, absolut, aparent ireversibil. A vedea așa ceva cu propriii ochi trebuie să fi fost o experiență șocantă, care poate schimba oricui viața.

Cuvintele lui Isus: „Nu te teme, crede numai” (Marcu 5:36) sunt încărcate de sens și pentru noi. Cum poți ajuta pe cineva care a pierdut recent o persoană dragă să continue să creadă, chiar și în situații înfricoșătoare și dureroase?

Joi, 27 octombrie – Lazăr

5. Citește Ioan 11:1-44. În ce sens a fost Isus „proslăvit” (Ioan 11:4) prin moartea și învierea lui Lazăr?

Și aici, Isus folosește metafora somnului când vorbește despre moarte. „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Deși unii au crezut că El vorbea despre somnul propriu-zis (Ioan 11:11-13), Isus a exprimat clar ce a vrut să spună: „Lazăr a murit” (Ioan 11:12-14). De fapt, când Isus a ajuns în Betania, Lazăr era mort de patru zile; cadavrul lui deja intrase în putrefacție (Ioan 11:17,39). Când corpul începe să se descompună în așa măsură încât să miroasă urât, nu mai este niciun dubiu: *acea persoană este moartă*.

În acest context, când Isus i-a spus: „Fratele tău va învia” (Ioan 11:23), Marta și-a reafirmat credința în învierea finală. Dar Isus a declarat: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25,26), apoi a adăugat: „Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu” (Ioan 11:40). Marta a crezut și a văzut gloria lui Dumnezeu în învierea fratelui ei.

Biblia spune că Dumnezeu a creat lumea prin cuvântul Său (Psalmii 33:6) și, la cuvântul Său, viața poate fi recreată, ca în cazul lui Lazăr. După o scurtă rugăciune, Isus a poruncit: „Lazăre, vino afară!” (Ioan 11:43). Pe loc, acei oameni au asistat la puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu, aceeași putere care, prin cuvântul rostit, a adus lumea noastră la existență și aceeași putere care, la sfârșitul timpului, va readuce la viață morții. Înviindu-l pe Lazăr, Isus a dovedit că avea putere să învingă moartea. Pentru ființe ca noi, care suntem inevitabil muritori, ce altă manifestare mai mare a slavei lui Dumnezeu ar mai putea fi?

Citește Ioan 11:25,26. Într-un verset, Isus vorbește despre cei credincioși care mor, iar în următorul, despre credincioșii care nu mor niciodată. Ce ne transmite Isus? De ce convingerea că moartea este un somn inconștient este atât de importantă pentru a înțelege corect cuvintele lui Isus? Și de ce cuvintele Lui ne oferă nouă, ființe sortite mormântului, atâta speranță?

Vineri, 28 octombrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolul 43 *Profeți și regi*, capitolele 10 și 19; *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolele 32,36 și 58

„În Hristos este viața originară, neîmprumutată, nederivată. «Cine are pe Fiul are viața» (1 Ioan 5:12). Dumnezeirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viața veșnică. «Cine crede în Mine», a zis Isus, «chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?» (Ioan 11:25,26). Hristos privea aici la a doua Sa venire. Atunci, morții neprihăniți vor învia în corpuri nesupuse degradării, iar neprihăniții vii vor fi duși la cer fără să vadă moartea. Minunea pe care Hristos era gata să o realizeze prin învierea lui Lazăr urma să reprezinte învierea tuturor celor neprihăniți. Prin cuvântul și faptele Sale, El Se declara Autor al învierii. El, care curând urma să moară pe cruce, stătea cu cheile morții, biruitor asupra mormântului, și Își afirma dreptul și puterea de a da viața veșnică” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 530).

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 2 Samuel 9 - 15;

1. Cine mânca întotdeauna la masa împăratului?
2. Cine și cui a făcut un apel pentru a fi „plin de bărbăție”?
3. Ce fel de haină purtau fetele împăratului care erau fecioare?
4. Ce deal a suit David, în ce fel și ce a făcut când a ajuns în vârful lui?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 8 (până la par. „Rugați-vă fără încetare”)

5. Ce să facem când nu primim un răspuns imediat la rugăciune?